

Borders of Belgium 2018

Borders of Belgium editie 2018 stond met dikke stip in mijn agenda.

Dit om 2 goede redenen: het is een klassieker onder de Belgische BRM's en het zou mijn inschrijving voor Paris-Brest-Paris moeten vergemakkelijken.

2 jaar geleden reed ik deze BRM al eens met Klaas en Wouter en dat was me zo goed bevallen dat ik dit jaar zeker aan de start wou staan.

Donderdag 10u45: die ochtend zijn mijn vriendin en ik samen gaan ontbijten, wat Q-time voor het weekend is altijd fijn.

Nog een laatste check van de fiets en de bagage.

"Toch nog even kijken of de routes allemaal op de GPS staan, je weet maar nooit", dacht ik.

Track 5,6 & 3... maar geen 1, 2 en 4.

DIT IS NIET GOED.

Routes downloaden en verplaatsen naar de GPS, lukte deels...

Dan maar de volledige route op de GPS zetten.

Om 11u spurtte ik naar het station, dat ligt op 1,4km en dus was het nu ook niet zo erg.

De trein vertrok om 11.25, maar stel je eens voor dat de trein vroeger zou vertrekken...

Ik had bij Pieter thuis afgesproken, zo konden we samen naar Puyenbroeck fietsen.

Het begon een klein beetje te regenen onderweg, miezerige regen in feite.

Dat duurde maar een 5 minuten, maar *SPOILER* de rest zou later wel volgen.

Toen we op de parking kwamen zagen we al een deel randonneurs die zich klaar maakten voor een lang fietsweekend.

Een korte babbel hier en daar, een zwaai, overal blije gezichten!

Inschrijven was de boodschap en de bagdrops aan de camper brengen, dat moesten we eerst in orde brengen.

Om 14u gingen de eersten al van start, de snelle mannen mogen voorop, dacht ik.

14u05 was voor ons het tijdstip dat we richting "startbox" gingen.

We kregen de stempelkaart en konden bij wijze van spreken vertrekken.

Er waren er niet zo veel die om 14u10 zouden vertrekken, maar dat was geen probleem.

Met een groepje van 8 begonnen we aan de 1000km BRM.

Vanaf Zelzate brug bleven we met ons 3 over: rode lichten, snelheidsverschil, het zorgde voor afbrokkeling.

Maar dat was niet erg, op ons eigen tempo reden we door een stukje Zeeland, via Westkapelle naar Zeebrugge waar we al de eerste gelosten van de kopgroep oppikten.

De brug in Zeebrugge stond open, ik stelde voor om de andere brug te nemen, zo moesten we niet wachten en konden we blijven fietsen.

"Jij kent de weg hier hé Sven, dus volgen wij wel".

De route ging verder naar De Haan, Oostende en Nieuwpoort.

Af en toe pikte er iemand aan of bleef er iemand in ons wiel, maar die hadden niet zo veel zin "om kop te nemen".

Eens we in Koksijde waren, beslisten we om een eerste stop in te lassen, we waren toen al een 100-tal kilometer aan het fietsen zonder een echte stop en ik voelde dat toch wel.

Een cola, nog wat extra fruit en wat eten dat voor ontbijt zou moeten dienen op vrijdagmorgen.

In De Panne was er een eerst controleplaats.

Hier zagen we al wat meer bekende gezichten, de eerste opgave melde zich al.

In de Verloren Geirnoare kozen we voor een spaghetti en een cola.

Wat babbeling, hier en daar een lach... De sfeer was op en top!

Met een groepje van 8 vlogen we door de Moeren.

De eerste 70km was het wind op kop dus hadden we nu volle bak wind in de rug.

Ik zette mij van voor en had af en toe iemand naast mij.

Goeie benen en een fris hoofd gaven me denkbeeldige vleugels.

In Ieper hielden we 2 minuten halt om dan terug verder te fietsen richting Roubaix.

Om 23u in Roubaix geraken zou moeten lukken, zo hadden we nog iets wat op een nachtrust zou kunnen lijken. De vele verkeerslichten deden het tempo zakken maar om iets na 23u waren we toch aan de finish van dag 1. Iedereen die nog bij ons was moest in het Formule 1 hotel zijn, ik had een airbnb gereserveerd vlakbij.

We spraken af om om 4.30 aan etappe 2 te beginnen, strak plan...
Afspraken maken met randonneurs kan soms heel eenvoudig zijn.

Een bed en een douche, meer had ik niet nodig.

Nog een korte uitleg aan de gastvrouw over wat ik aan het doen ben en ik was klaar voor mijn bed.

"Wanneer vertrekt u morgen meneer?", vroeg ze.

Tegen 4.30 moet ik aan het hotel zijn hier 500m verder, dus om 4u sta ik op.

"Ok", zei ze, "dan kom ik tegen 4u20 de deur open doen voor jou".

Het is 4u, ik hoor de regen met bakken uit de lucht vallen en dan ben je meteen wakker natuurlijk.

Vloeken, dat zeker. In de regen aan deze etappe van 350km beginnen, dat had ik niet zien aankomen.

Vlug de weersvoorspellingen bekijken, het gaat minder hard regenen binnen een halfuur.

Het is ook gestopt met regenen, dacht ik, want ik hoor het niet meer.

Enfin, om 4u30 staan we daar dus met 6 man, aan de ingang van het hotel.

"We staan er voor en moeten erdoor", zei ik en klikte in en trok mezelf op gang.

De regen werd salade regen zoals Klaas altijd zegt.

Ik dacht, kunnen die van hierboven niet even wachten om hun salade uit te zwieren?

De wegen waren zo goed als verkeersvrij, uiteraard, welke zot is er op dit uur onderweg...

In Leuze was er een bakkerij die om 6u30 zou open gaan, daarvoor waren we te snel en wachten was geen optie.

Maar Dour is 10 kilometer verder en daar zijn zeker ontbijt-opties.

We vonden een broodjes zaak die uitpuilde van de schoolgaande jeugd.

Die keken nogal hun ogen uit toen daar een klein peloton coureurs verkleumd binnen kwam.

Toen we wilden vertrekken zag ik het terug miezeren.

Nog vlug even de KMI app checken en ja hoor, het zal nog wel even blijven regenen.

Rond 10u werd er in de omgeving van Chimay regen verwacht.

Voor 1 keer was de KMI app zeer correct.

We raapten al de eerste randonneurs op die de nacht hadden doorgefietst.

In Cerfontaine waren we 2 jaar geleden gestopt in een bakkerij en dit had ik graag nu nog eens gedaan.

Helaas, de bakker was toe en er was nog altijd regen.

Dan maar schuilen aan de ingang van de Carrefour.

Randonneurs zochten wat warmte en eten.

Het was achteraf bekeken toch een leuk moment.

Het was nog 60km tot de volgende stempelplaats: het station van Houyet.

We zochten onze weg tussen de regendruppels naar een heldere hemel.

In de buurt van Heer lag de eerste echte lange klim, dat wist ik nog van de vorige editie.

En ja, het was al gestopt met regenen. De wolken maakten plaats voor een blauwe hemel en ik meen zelfs eens de zon gezien te hebben.

De wegen droogden op, het moraal werd positief gevoeld.

In Houyet hadden we al 198km in de benen, het was 14u en we hadden honger.

Deze keer kozen we voor een croque met cola.

We hoorden nog verhalen van andere randonneurs die de natte nacht hadden doorstaan.

Via sociale media hoorden we verhalen van randonneurs die geveld waren door de natte nacht.

Het werd nu volop zon, ik maakte van mijn fiets een wasrek om zo de kleren wat te laten drogen.

Volgende stopplaats was Paliseul of Betrix, afhankelijk van wat er te eten viel.

Paliseul had weinig te bieden dus reden we 10 kilometer verder tot in Bertrix.

De regen was wel weg, maar het parcours werd nu wel zwaarder, de hoogtemeters gingen *tromgeroffel* de hoogte in maar de moraal zat nog altijd goed.

Met ons groepje van 4 (Wouter, Pieter, Lieven en mezelf) trotseerden we helling na helling.

Ik zou durven zeggen dat we een goed team waren.
Wouter met al z'n grappen en grollen, memorabel!

In Bertrix hielden we halt voor een korte stop, terug aan de carrefour maar deze keer buiten met de zon op onze smoel.

We hadden nog 100km te fietsen en 1 stempelplaats te gaan.

Martelange lag 42km verder... in een dal.

De ondergaande zon zorgde voor het perfecte licht in dit mooie landschap.

Ik zou durven zeggen dat de sfeer hierdoor enkel maar beter werd.

Toen we in Martelange aankwamen zag ik meteen dat er een pizzeria was.

Als een klein kind smeekte ik om pizza te gaan eten en dat mocht.

De zaak zat goed vol en we hadden eerlijk gezegd niet zo veel tijd om te wachten.

We waagden het er toch op, gelukkig want de pizza was echt lekker!

Pieter had ook even "touche" van een mevrouw in het restaurant die wel al wat gedronken had.

Ze kende zelfs de naam van enkele nationale helden, behalve Bob Jungels, die was haar niet bekend.

Om 21u schakelden we over naar nacht modus.

Nog 58km te gaan, dat zou in principe op 3u moeten lukken, rekening houdend dat het parcours nog wat beklimmingen te bieden had.

Mocht het nodig zijn konden we even stoppen in Bastogne.

Het was met momenten pikdonker en het werd kouder met de kilometer.

Hier en daar kwamen we nog een randonneur tegen maar deze dag was een veldslag voor velen.

Wellicht de zwaarste dag van het weekend, veel kilometers, hoogtemeters, de regen in de voormiddag, de koude nacht die zich aanbood.

In Champlon was er een slaappleats voorzien door de organisatie, alsook spaghetti.

We sliepen met nog veel andere randonneurs in een grote slaapzaal met stapelbedden.

Er zat nog maar weinig energie in, dus na de douche was het snel van oogjes dicht en snaveltjes toe.

Om 5u ging de wekker...

Na een nacht van veel gesnurk en weinig slaap was het tijd om terug het strakke pak aan te doen.

Ik denk dat ik alles samen misschien 2u geslapen heb en enkele randonneurs heb aangewezen dat ze luid snurken.

Het plan was om tegen 5u op te staan, ontbijten, ons klaarmaken en vertrekken.

Het bleek ijskoud te zijn buiten, de komende 2u zag ik mijn GPS een temperatuur aangeven die tot 0,6° ging.

En ja hoor, beenstukken had ik NIET mee.

Maar ik wist dat er veel moest geklommen worden dus kan ik me daar wel op warmen, dacht ik.

Om 6u vertrekken betekent dat de zon zich al redelijk snel zal aanmelden.

Op zich is dat leuk, dat zorgt voor mooie beelden maar warmte geven zit dan nog niet in het takenpakket.

Na 46km zouden we in Gouvy zijn, waar we vorige keer een broodje gegeten hadden.

Dat klonk als muziek in de oren bij de groep.

Al moesten we daarvoor al diep gaan, de koude was vijand #1 in deze ochtend stint.

De aankomst van etappe 3 lag in Lommel, de laatste 80km was voornamelijk vlak... langs het kanaal.

Ik had geen zin om weer tot middernacht langs het kanaal te fietsen en dat liet ik even blijken aan de rest van de groep.

De benen en het hoofd waren nog altijd wat ik van hen verwacht, de groep vond het niet erg dat ik op mijn tempo verder reed.

Richting Gouvy kwam ik in het wiel van Aiden, een ervaren Britse randonneur die deze BRM op een tricycle fietste.

Ja, dat lees je goed, een 3-wieler. We hadden Aiden al gezien in Cerfontaine, maar het bleef toen op een hallo, hoe gaat het.

We raakten aan de praat op zaterdagmorgen, ik vertelde dat ik voor 22u in Lommel wou zijn en dat vond hij doenbaar.

Na Gouvy werd het even vlakker, de zon gaf nu ook eindelijk wat warmte, ik had er nog zin in en zat met een plan in m'n hoofd.

Aiden en ik wisselden verhalen uit, babbels over Paris-Brest en het organiseren van een BRM.

Na 90km was er een eerste controle vandaag, een hotel aan de Duitse grens.

Daar zaten nog een 10-tal randonneurs die de ochtend overleefd hadden en genoten van de zon.

Aiden wou z'n tijd nemen en zou wel aanpikken vanaf Botrange.

Ik had tegen de groep al verteld over de lekkere spaghetti met rucola die er te krijgen is en dat deed hen watertanden.

Nu maar hopen dat het ook open was of anders stond ik daar te blinken.

Het parcours ging iets meer in Noordwestelijke richting en dus had ik iets meer wind in de flank.

Signal de Botrange is niet enkel het hoogste punt van België maar ook van deze rit.

Mentaal gaf dat een boost want het was vanaf nu serieus dalen en de hellingen zouden ook afnemen, dacht ik.

Ondanks dat het maar 26km was tot aan de Botrange, was de spaghetti qua timing perfect.

Ik bestelde een spaghetti en een cola en rekende meteen af.

Zo win je tijd tijdens de pauzes, tip!

Aiden kwam na 5minuten ook boven en bestelde hetzelfde.

"Ik doe eerst nog een powernap tot de spaghetti er is, kom je me dan wakker maken?" vroeg hij.

Komt in orde meneer!

We waren halfweg onze spaghetti toen Wouter en co arriveerden.

Het was nu 13u en we hadden nog 170km te gaan.

In sneltempo daalden we af naar Eupen, de kilometers gingen voorbij, ik zag de gemiddelde snelheid omhoog gaan.

Hier en daar nog eens een helling, maar niks waar je van gaat puffen, enfin, een beetje misschien.

Volgende controle was in Vaals, nabij het 3-Landenpunt.

Tijdens de beklimming kwamen 2 MTB'ers naast ons gereden, die lachten even.

Ik dacht, die hebben nog geen 150km gedaan, Aiden demareerde en ik volgde zijn wiel

De 2 MTB'ers gingen natuurlijk mee.

Met de finish in zicht zette ik nog eens hard aan, niemand die volgde. Prachtig moment.

"Ja heren, dat was leuk, naar waar moeten jullie?"

Ze verslikten zich bijna toen we vertelden dat we een 700-tal kilometer hadden gefietst de voorbij 48u.

Ik stelde voor om een korte stop in te lassen om niet te veel tijd te verliezen.

Da's goed zei Aiden, misschien kunnen we een ijsje eten nu het weer wat beter is.

De officiële controleplaats bleek 500m verder te zijn waar nog wat randonneurs aan het rusten waren.

Ik hoop dat dit geen probleem vormt voor de homologatie.

Nog 30km tot in Visé waar de volgende controle was.

Voor zij die de streek daar kennen, het was geen kattenpis.

Nog een serieuze kuitbijter net voor Visé, dat kon er wel nog bij.

Het was 16u45 toen we in Visé waren, dat was te vroeg om al iets te eten, maar we hadden wel honger.

Op een terras hadden we een croque willen bestellen, maar die waren op.

Het werd een zakje chips voor allebei, Aiden een koffie en ik een cola.

Nog wat borrelhapjes die we bij hadden en we waren gesettled. Waarschijnlijk een schoon zicht om ons te zien zitten.

Aiden en z'n 3-wieler hadden veel bekijks natuurlijk. Zeker toen mensen beseften dat hij ook gewoon normaal kan wandelen.

info: Aiden vind het gewoon leuk om op een 3-wieler te rijden.

Nog 50km tot in Maaseik waar de volgende stempelplaats was.

Als we daar om 19u30 geraken dan lijkt het erop dat we wel eens tegen 22u in Lommel zouden kunnen zijn.

Langs het kanaal pikten we nog Thomas op, een Duitser uit Aachen die goed kon volgen maar niet aan kop wou rijden.

OK, geen probleem zei ik, kruip maar in ons wiel.

Het stuk tussen Visé en Maaseik deden we aan 28km/u gemiddeld, dat na 186 kilometer!
Ne mens kan rare dingen doen als hij/zij vermoeid is.

Hotel van Eyck diende als stempelplaats, een mooi hotel met terras een voortreffelijke kaart.
Iets aan de dure kant, maar op een zaterdagavond kan dat er wel af, toch?
Een vol-au-vent met frietjes en salade, het water kwam al in de mond bij het lezen ervan.
En of het smaakte, 't zal wel!

Om 20u30 maakten we ons klaar voor de laatste stint van de dag en toen kwam Pieter en co aangereden.
"En wat zijn de suggesties hier?", vroeg Wouter.
Ewel, er is hier pasta te krijgen MET rucola!
"Da's goed, want op de Botrange heb jij die allemaal opgegeten denk ik."
Zij hadden blijkbaar pasta zonder rucola gekregen. :)

Met nog 47km te gaan kreeg ik vleugels, Thomas bleef in het wiel maar Aiden en ik wisselden elkaar af.
Het tempo bleef tussen de 28 & 30km/u, ik rook de finish.
De nacht viel en we raapten nog enkele randonneurs op die we in Maaseik gezien hadden.
De laatste 10 kilometer waren toch behoorlijk lastig. Op zaterdagavond fietsen blijft toch een pijnpunt.
Daar moet ik me nog over zetten.

Het was 22u30 toen we in Lommel waren. Guy en Francis verwelkomden ons met open armen.
"Alles goed mannen? Er is pasta, peperkoek en bedden voor jullie."
Ik bedankte Aiden voor de fijne dag, sloeg nog een babbeltje met Francis en zocht de kamer op.
Een douche en een goede nachtrust, dat zou me deugd doen.
Toen Lieven en co arriveerden wou ik net slapen, maar dat was niet erg.
Nog wat grappen en grollen en mijn ogen vielen dicht.
Om 5u stond de wekker, alweer.

Met kleine oogjes zaten we aan de ontbijt tafel.
Ah Francis, jij bent ook al wakker. Francis zit in de organisatie en was de hele nacht opgebleven om de binnen gekomen randonneurs te ontvangen.
De afspraak was om tegen 6u terug aan te zetten.
Met een groep van 15 randonneurs gingen we richting Lommel centrum.
Het tempo kwam er niet meteen in, maar eens we terug aan het kanaal kwamen kreeg ik compagnie.
Lieven en iemand van de gebroers Fieremans kwamen me vergezellen aan kop.
Het tempo ging stilaan de hoogte in.
Door wegenwerken en een brug of 2 brak het peloton even.
Daarna ging het weer voluit aan 28km/u, wat op zich niet zo heel snel is, maar na 850km is dat het beste wat er nog in zit.
Na 62km was er in Meersel een laatste controlepost. "OK, dan rijden we door tot daar", zei Fieremans Jr.
Aan de bakkerij viel het ons op dat we een kleine veldslag hadden gehouden.
"Ik denk dat ik toch mijn eigen tempo ga rijden vandaag", hoorde ik al.
Het 2e deel van het peloton kwam enkele minuten later ook aan.
Ja lap, ik heb weer vrienden gemaakt precies.
Er restte ons nu nog 100km tot in Wachtebeke.
Een laatste stop in Antwerpen zou misschien wel interessant zijn, dan moeten we nog 45km.
"Ik weet trouwens een bakkerij zijn in Antwerpen waar ze hele goeie chocoladekoeken hebben", zei ik.
"En ligt dat op de route?"
"Het ligt er 50 meter van"
Pieter vertelde me dat dat het enige was dat hem moed gaf.

Tussen Meersel en Antwerpen passeerden we vele wielertoeristen, we werden zelf ook ingehaald.
Wat me opviel was hun tempo en frisheid.
Er waren zelfs 2 groepjes van 8 man MET volgwagen.
Dat vind ik nu eens zot!
Wij doen 1000km met een goed geladen fiets...
Nee, mijn verstand vind dat raar en zot.

Dit even terzijde.

In de buurt van het Eilandje leidde ik de groep richting de bakkerij van Toon de Klerck.

Wat een opluchting toen ik zag dat de bakkerij open was!

Meer zelf, er waren nog chocoladekoeken.

Ik kocht nog een taartje en genoot van het moment.

Voor mij was dit een mooie afsluiter van het weekend.

Nog een babbel met Toon zelf, wat aanmoedigingen en we konden verder.

Het was iets voor 12u en de GPS zei 45km tot bestemming.

Om 14u in Wachtebeke leek haalbaar.

We probeerden een doenbaar tempo te maken, zo dat iedereen zonder grote moeite aan de finish geraakte.

"Doe maar ze", zei Pieter. "Ik heb het te lastig vandaag".

Nee nee, we gaan samen aankomen.

Met nog 15km te gaan was het tijd om wat terug te denken aan de voorbije dagen.

Wat kon er nog fout gaan?

Niks toch, er ging ook niks meer fout.

De wind zat wat in de flank, maar was geen spelbreker, de zon deed wat ze moest doen.

Eens we aankwamen werd ik even emotioneel, vanbinnen.

Het duurde een kwartiertje tot ik even tot mezelf kwam.

Vooraf had ik gezegd dat ik graag bij Pieter en Wouter was gebleven omdat dat het leukste zou zijn.

We hebben gelachen, gedronken, veel gegeten, uiteraard hebben we ook afgezien.

Een toerke rond België fietsen doe je ook niet zomaar eens.

Gedurende het hele weekend heb ik het hoofd koel gehouden.

Nooit te zot gedaan, met de weinige ervaring die ik heb wou ik terug binnen de 72u binnen komen.

En dat lukte, zonder materiaal pech zelfs, geen valpartijen.

Het weekend is quasi vlekkeloos verlopen.

Ik zou via deze weg ook de organisatie willen bedanken voor het weekend.

Zonder jullie zijn er geen bagdrops, pasta of overnachtingen.

Bedankt daarvoor!

Bedankt ook aan Wouter, Pieter en Lieven, het was leuk bij jullie te zijn, maar dat heb ik al een paar keer verteld zeker.

Bedankt ook aan de andere randonneurs.

Deze BRM moet op de kalender blijven, al is het maar om de 2 jaar.

Beter dan dit wordt het niet denk ik.

Er zijn nog zoveel anekdotes die ik zou kunnen vertellen, grappige momenten die ik kan delen.

Elk dorpje die we passeerden heeft wel een moment die me altijd zal bij blijven.

Nog 1 dan:

Het moment waarop ik zondagvoormiddag in het wiel hang, uit de wind, de koffiemolen kan laten draaien en "Everything in it's right place" van Radiohead in mijn hoofd had.

ONBETAALBAAR